

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölhasználások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nemadunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

Nincs junktim.

Pécs, 1899. november 21.

Mikor Thun gróf előterjesztette az osztrák parlamentnek a kiegyezési javaslatokat azzal az indokolással, hogy a fogyasztási adók átutalásáról szóló rendelkezés csak akkor fog életbe lépni, ha a magyar kvóta megfelelően föl lesz emelve, Bánffy báró kereken letagadta, hogy a két kormány közt a junktimra nézve ilyen megállapodás léteznék s kijelentette, hogy az átutalás s a kvótamegállapítás két különböző dolog, melyek közt a magyar kormány semmiféle összefüggést el nem ismert soha.

Mikor aztán az osztrák kormány a 14-ik §. segítségével életbeléptette az összes kiegyezési javaslatokat az egyetlen átutalási javaslat kivételével, ismét fölhangzott a vélemény, hogy ez csak azért maradt el, mert a kvótánk még nincs fölemelve. Ekkor Széll Kálmán is kijelentette, hogy ez nem áll, mert az átutalás és a kvóta között nincsen junktim.

Minthogy azonban sem Bánffy báró, sem Széll Kálmán egyetlen szóval sem merték tagadni, hogy kvótánk föl lesz emelve, sőt még az iránt sem nyilatkoztak, hogy a kvótára nézve milyen álláspontot foglalnak el, noha az osztrák kormányok mindig nyíltan hirdették, hogy a magyar kvóta fölemelését követelik: a

közvélemény nem adott hitelt sem a Bánffy, sem a Széll bizonykodásainak s meg volt róla győződve, hogy a magyar kormány a fogyasztási adók átutalása fejében a magyar kvóta fölemelésére igenis kötelezte magát, hogy tehát a junktim a szó legteljesebb értelmében létezik.

Következett aztán a kvótaküldöttségek közeledési komédiája, amely a kvótaemelés immár elkerülhetlenné tette s a kormánypárti sajtó mentegetése, amely a kvótaküldöttség által megajánlott kvótaemelés egyrészt a dualizmus érdekében szükséges áldozatnak, másrészt az átutalásból nyerendő előny rekompenciájának minősítette.

Most már aztán alig lehetett többé tagadásba venni a junktimot, mert különben a magyar sugalmazott sajtó nem érvelhetett volna a kvótaemelés mellett az átutalási előnnyel, s a dualizmus veszélyéről sem beszélhetett volna, ha osztrák részről ki nem lett volna kötve, hogy kvótaemelés nélkül nincsen gazdasági kiegyezés.

Pedig hát amint a dolgok állanak, előttünk éppen most kezd valószínűvé lenni, hogy junktim még sincsen. Nincsen különösen abban az értelemben, hogy a magyar kvóta fölemelése okvetlenül maga után vonja a gazdasági kiegyezés perfektuálását s különösen az átutalási megállapodás életbe léptetését.

Kétségtelen ugyanis most már, hogy kvótánk föl lesz emelve, de csaknem olyan kétségtelen az is, hogy az osztrák törvényhozás a kiegyezési javaslatokat nem fogadja el, a 14. §. alapján kibocsátott császári rendeleteket nem szankcionálja, az átutalási javaslatot pedig, mely még a 14. §. alapján sincsen dekretálva, éppenséggel visszaveti.

A Reichsrath többsége ugyanis a nyelvrendeletek visszavonása folytán ellenséges állást foglal el minden kormány ellen, amely ezt a sérelmet nem orvosolja, azért vissza fogja vetni a kormány javaslatait s meg fogja tagadni jóváhagyását a 14. §. alapján kibocsátott rendeletektől; az átutalást pedig nem szavazza meg sem a többség, sem a kisebbség, mert a magyar kvótának uralkodói döntéssel eszközözendő fölemelését nem tartják ott elegendőnek.

Ki fog tehát sülni, hogy Bánffy bárónak is, meg Széll Kálmánnak is igaza volt, mikor kereken kijelentették, hogy a kvótaemelés és a fogyasztási adók átutalása között nincsen junktim. Persze nem abban az értelemben volt igazuk, hogy kvótánk fölemelése nélkül semmi sem lesz az átutalásból, hanem úgy, hogy nem lesz átutalás a kvótaemelés dacára sem.

Széll Kálmán ugyan még nagyban erősködik, hogy a kiegyezés nem forog veszélyben s a fogyasztási adók átutalása

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Karcolatok a színvilágból.

(Színész és cigány.)

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Képzelem, milyen nagyot néznek az én színész testvéreim a fenti címre, gondolván magukban: ugyan mi a manót akarhat velünk ez a karcolatíró bátyánk, hogy így egymás mellé biggyesztette ezt a két könnyűvérű firmát? És talán a szives olvasó is kíváncsivá lett, mi okból kerülhetett a színész meg a cigány egy kalap alá, illetve egy »Karcolat« keretébe?

Hát elmondom:

Nem tapasztalta azt a kávéházakban, vendéglőkben, kerti mulató helyekben szórakozó nagy közönség, hogy egy előkelő, jobb hírnevű cigánybandának a tányérozója, soha sem megy ahhoz az asztalhoz tányérjával pénzt szedni, a mely asztalnál színészek ülnek? A ki még eddig ezt a cigány udvariaságot meg nem figyelte, bő alkalma lehet neki ezt mindjárt Pécssett is megfigyelni, mert gavallér cigányban itt sem szükkölködünk, hála Istennek.

Azt mondtam ugyan is, hogy jóhírű — tehát elegáns cigány — nem tányéroz a színész asztalnál, mert holmi vályogvető bandá-

ról itt nincs szó; annak mindegy, csak hulljon a manna a tányérjába, akár kitől jő.

Megjegyzendő azonban, hogy a cigánynak tudnia kell, hogy az asztalnál mulató borotvált képű fiúk nem a klerus felkentjei, hanem színészek; mert a paptól, miután a békák is azt kurutyolják hogy: urak a papok — tehát dupla lénungot vár a cigány, míg a színésztől semmit.

Valaki ezt úgy magyarázhatná, azért nem kér a cigány a színésztől, mert egyenrangúnak tartja magát a színésszel, gondolván magában: te is olyan szegény vagy, mint magam, te is csak úgy keresed a kenyeredet, mint én, hát mit keressek tőled?

Vagy talán, hogy cigány hetykeség jelentkeznék a mondott esetben s efféle pöffeszkedő gondolattal menne el a tányérozó cigány a színész asztal mellett: kell is nekem a te pénzed, szegény színész, van nekem több mint néked, különb ur vagyok én mint te . . . arról sincsen szó.

Egyszerű viszonyosságon alapszik az egész dolog. Legalább a vidéki kisebb nagyobb városokban így van. A cigány minden díj nélkül bekukkan a színház földszintjére. Végig néz egy-két felvonást, azután siet a szerszámjához, hogy helyt alljon a kávéházban mulatók számára s így, miután ő sem fizetett, következképp ő sem fizettet.

Mégis van reá eset, hogy az előkelőbb jobb hangzású és rendes anyagi viszonyok

közt álló gavallér színészt szinte zsenirozza, ha a cigány tovább halad mellette, és meg nem áll előtte tányérjával.

Ime egy eset a többi közt:

Azt tudjuk, hogy kincses Kolozsvár anyja volt a magyar színészetnek a régebbi időben. Onnét rajzottak Magyarországra a legjobb társulatok.

Mi is vissza megyünk jó régi időre, 1858 évre. Havy volt ekkor a kolozsvári nemzeti színház igazgatója. Több előkelő család fiai, kik a szabadságharc lezajlása után álnevek alatt a színészethez menekültek azért, hogy az elfogatást vagy a besoroztatást kikerüljék, úgy megszokták, illetve megszerették a pályát, hogy az 50-es évek közepén, midőn már beleuntak a zsendár zaklatásba — sok menekülnél már nem ürügy, hanem kenyér, otthon lett a szinipálya.

Abban az időben a téli idényen keresztül talán valamennyi erdélyi mágnás ott hagyta falusi kastélyát és Kolozsvárott lakott a téli idény alatt.

És elmondhatom, hogy dacára a sok spiclinek, ahhoz az elnyomott cudar világhoz képest vakmerő, sőt sok esetben kihívó és demonstráló magyarságukkal tüntetve domináltak a kolozsvári társas életet.

Demokratikus érzületüket minden irányban érvényesítették.

Szó sem volt ott mágnás kaszinóról.

Nyitva volt valamennyinek vendégszerető

ujjvra okvetlenül életbe fog lépni. De hogy ez a Reichsrath ellenkezése dacára hogyan fog történni, arról mélységesen hallgat. Pedig ez nagyon közölről érdekelné Magyarország közönségét, mert a kivitel módjától függ, hogy azt a rendezést, mint állandó jellegűt, megnyugvással fogadhatja-e.

Találgatások folynak jobbról is, balról is, de mindazok a megoldási módok, a melyeket a találgatások felszínre vetnek, elvetendők, egyszerűen azért, mert egyikük sem megoldás, csak az ideig-óráig való eltengődés expediensei.

Egyike ezeknek az ugynevezett megoldási módoknak az, hogy ha a Reichsrath a császárparagrafusos rendeletektől a jóváhagyást megtagadja s az átutalási javaslatot visszaveti, fölcsatolják a renitens osztrák képviselőházat s a 14. § segélyével életbeléptetik az átutalási eljárást is.

Szokássá lett ugyan már az utóbbi időben azt mondani, hogy nekünk semmi közünk hozzá, miképpen biztosítja Ausztria a kiegyezési kérdésekben való viszonyosságát, csak biztosítsa, de egész létalapját kockáztatná a kormánypárt, ha a hatvanhetes törvény lényegével homlokegyenest ellenkező ezt a tant elfogadná s föntartaná a közösséget olyan viszonyosság alapján, a melyet Ausztria az alkotmány megsértésével biztosítana számunkra.

Deák Ferenc törvénye ezt a leghatározottabban kizárja, már pedig az osztrák alkotmányi alaptörvény világos megsértését képezné, ha a Reichsrath által dezavualt császári rendeleteket érvényükben továbbra is abszolút hatalommal föntartanak, vagy ha a fogyasztási adók átutalását, a melyről senki sem tagadja, hogy az az osztrák kincstár állandó megterhelését képezi, a 14. § alkalmazásával léptetnék életbe.

Nincs is kilátás rá, hogy ilyen alkotmányosértésbe belemenjen az az uralkodó, a kinek alkotmánytisztelete közmondásossá

lett az egész világon. Az osztrák alkotmányos törvényhozásnak ilyen kijátszása tehát, ha a magyar országgyűlés gyávasága megnyugvással fogadná is, hajótörést szenvedne az uralkodó alkotmányos érzületén.

Azért más megoldási mód sem hiányzik a kombinációból. Azt mondják, hogy ha az osztrák törvényhozás nem fogadja el az átutalási javaslatot, akkor Magyarországnak joga lesz fogyasztási határozat alkalmazni s Ausztriából behozott minden adóköteles cikk után közvetlenül beszédni a maga fogyasztási adóját.

De hogy ez nem megoldási mód, az iránt csakhamar tisztába jöhet bárki is, mert eltekintve attól, hogy ilyen határozat költségei teljesen fölemésztenék a várható jövedelmet, ott van a szentesített magyar törvény, amely világosan rendeli, hogy *a kiegyezés bármely részére sértelessék is meg a viszonyosság, érvényét veszti az egész kiegyezés.*

Határozottan törvénybe ütköző dolog lenne tehát az átutalás megtagadása esetén azt mondani, hogy ez csak a fogyasztási adókra szóló kiegyezést dönti meg s azért beszédjük az adókat magunk, a kiegyezési komplexum többi részét pedig, mivel az megsértve nincsen, föntartjuk teljes épségében.

Nos hát mi lesz, ha sem az egyik, sem a másik megoldási mód nem alkalmazható; talán érvényesül a törvény, mely ez esetre az önálló berendezkedést írja elő? — Szó sincs róla! — Megtörténhetik minden, csak ez az egyetlen eshetőség van kizárva a kombinációból.

Ha másképp nem megy, hát majd szépen lemondunk az átutalásról, a nagyhatalmi állás s a dualizmus megmentésének szent nevében; hadd legyen igaz, hogy nincsen junktim a fölemelt kvóta és az átutalás között. Fizetjük majd a magasabb kvótát átutalás nélkül is.

kapuja a magyar ember részére; asztala pedig megrakva jó féle erdélyi borokkal és borvizével, hogy reggeltől estig — estétől pedig hajnalig lehessen kocintani a hazáért.

Klubbok sem voltak; ahol elszigetelték volna magukat, hanem elmentek oda néhanéha, a hová tisztességes kolozsvári polgárok, no meg feltétlenül a hová színészek szoktak eljárogatni.

Kis korcsma, nagy korcsma vagy vendéglő egyre ment, csak megbízható magyar emberek körében lettek legyen. A tanyát pedig éppen gyakran kellett változtatni, mert gyakorta felkeresett helyre bizonyosan befurakodott valamely elkárhozott Judás, ki nem 30 ezüst pénzért, de 2 drb fertálybankóért is képes volt elárulni honfitestvérét.

Csaptak is oly hatalmas murikat az akkori fiatal erdélyi mágnások — (most országos hírvű nagy embereink) — hogy az egész gubernium hivatalnokai ijedtükben keresztet hánytak magukra, azt hívték, hogy másnap már hóhérrért kell sürgönyözniök. Pedig afféle ártatlan mulatság volt, *Kossuth Lajos azt üzente* nótája mellett.

De hát miben is volt akkor vigasza a magyarnak? Elment a színházba. Ott hallott magyarul beszélni. Ott lelkesedett. Ott örült. Ott könyezett. Csoda-e tehát, ha a magyar színészt az 50-es években a nyelv apostolaként szerették — és szerették különösen Kolozsvárott.

A másik vigasztalója pedig ki, vagy mi

lehetett volna más, mint Petőfi szerint, a bor és a cigány.

A cigány hurját nem némithatta el semmiféle policaj hatalom. Volt reá eset, hogy egy-egy tilos nótáért dutyiba vitték a szegény cigányprimást; azért másnap este, midőn ott állt nyiretyűjével az ő jó mulató urai előtt, megint csak huzta azt, a mit parancsoltak, a mi tiltva volt, de a mely nóta az ő urainak mégis legjobban tetszett. Szenvedett tizszer, huszszor áristomot, de azért huzta mindaddig, míg a magyarnak egyszer csak meg nem virradt.

Akkor Salamonnak és Pongrácznak volt jeles és gavalléros bandája Kolozsvárott. Salamonn volt a mágnások cigánya. Ott játszott ő többnyire, hol aznap a kompánia összejött.

Mig Pongrácz bandája játszott németnek, oláhnak, szásznak egyaránt, jó pénzért. (A mit ugyan akkor nem látott, csak rongyos fertálybankókat.)

Természetesen ott, a hol Salamonn játszott, abból a mulató társaságból színész nem hiányozhatott.

Az én Komáromi Lajos barátom, ez az akkori páratlan kedvence a kolozsváriaknak, bizonyára ekkor és ott tanulta meg azt a bravur tempót, a mi azután második természetévé vált és ami azután a sirba is vitte; mert Komáromi Lajos nélkül nem volt mulatság.

De nem csak Komáromi, hanem a drámai osztályból Rónai, Jánosi (a későbbi honvédtiszt) az operától Jekelfalusy és Baráti

Megölette az apását.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1899. november 21.

Megyénk siklósi járásának *Viszló* községében a múlt hónap végén rejtélyes büntett történt. A falu egyik tehetős gazdáját, *Balázs Józsefet*, este saját házának folyosóján az utcáról egy jól irányzott lövéssel agyonlőtték. A golyó egyenesen szívébe hatolt Balázs Józsefnek, ki egy szó, egy hang nélkül, holtan esett össze. Mikor a házbeliék kiszaladtak a lövés zajára, ott találták holtan a konyhajtó előtt.

Az est sötétjében hiába keresték a tettest, a ki az utcáról rálehetett a lelőtt emberre, mikor az a konyhából a folyosóra lépett s a nyiló ajtón át kihatolt világosság mellett célba vevén, találhatta el oly rögtöni halált okozott módon.

A vizsgálat nyomában megindult, hogy kiderítsék: ki volt az orgyilkos?

Mert hogy felbérelt tettes orgyilkosságáról volt szó, azt mindjárt az eset után gyanították; annál is inkább, mert Balázs József csendes, békés természetű ember volt, ki kerülte a haragot, veszekedést s a faluban nem is volt neki ellensége.

Csak egy ellensége volt s ez a leányának a férje, *Biró József*.

Balázs Terka, a meggyilkolt lánya, elhibázta az életet, mikor *Biró József*hez ment férjhez. *Biró József* pazar, tékozló s mindamellett kapzsi ember volt, ki nem tudott megélni a maga szérény viszonyai között. Szerette a bort és a mulatságot s ez annyira vitte, hogy meg nem engedett spekulációkba keveredett, majd titokban egy betörő tolvajbandának lett a feje. És mikor már a felesége, meg az apósa megtudták ezt a szomorú valót, akkor már késő volt. Nemcsak nem téríthették jó utra *Biró Józsefet*, de az meggyülölte őket, összeveszett velük és talán már akkor tragikus vége lett volna ennek a dolognak, ha *Biróra* ki nem derül a sok bűn, a mit szervezett tolvajbandájával elkövetett s börtönbe nem jut.

A soproni fegyházba került ekkor, hogy büntetését leülje s onnan 1897. évi október 20-án bocsájtották szabadon.

A fegyházviselt ember hazament *Viszlóra* s mivel a saját kárán tanult, most már kétszeres elővigyázattal üzte régi mesterségét

szintén oda tartoztak a rendes mulató csoportokhoz.

Havynak abban az időben igen előkelő társulata volt *Kolozsvárott*. Az operánál énekesnők: a szép *Fridrichné*, *Egédi Mari* (később férj. *Marcellné*) *Ferenci Izabella*, *Szerdahelyi Helén*, énekesek *Jekelfalusy*, *Bodorffy*, *Baráti*, *Marcell*; egytől-egyig később részint külföldi, részint nemzeti színházunk operájához szerződtek.

Az egész szintársulatnál leggavallérabb volt *Jekelfalusy*, az operai tenorista. Régi nemesi magyar családból származott szép fiatal ember volt, a ki nemcsak a színpadon, de a színpadon kívül is sokat mutatott.

A közpályára készült, mint borsodmegyei nemes gyerek, megyéjében; de a bekövetkezett szabadságharc után, mint sok másoknak, ugy neki is, a politikai nagy átalakulás életpályájának más irányt adott.

Szegény nemesi kuriáján huzta meg magát negyvenkilenc után s gazdálkodott, paraszt lett, mint akkor a közéletből visszavonult országoshírvű emberek magukat nevezték.

Messze hire volt *Jekelfalusy* szép tenor hangjának. Még a szomszéd vármegyék birtokosainak névnapjai sem lehettek meg nélküle, hol a zongora mellé ülve gyönyörű dalaival vigasztalta és könyeztette a gyászos időkben hazafias érzületű barátait.

Mindenki, a ki őt dalolni hallotta, arra ösztönözte, hogy a dalmúza az ő igazi pályája. Ott az ő jövője.

S ha bár bizonyos előítélet nyomása

s apósa ellen, ki nem fogadta vissza házába, alattomban boszút forralt.

Kieszelte végre, hogy ismerősei közül, kik rá vannak szorulva a pénzre még jobban mint ő, valakit felbujtogat, hogy ölje meg az apósát jó pénzért.

Három ismerőse volt. Valami *Dobos Mihály* nevű szegény ember, azután pedig *Soós József* és *Kaszás János* nevű, rovott multu egyének.

E két utóbbiban kevésbé bizván, először *Dobos Mihálynak* ígért száz forintot, hogy tegye el láb alól az apósát. Ez azonban hallani sem akarván a dolgról, a másik kettőhöz kellett folyamodnia. *Soós Józsefet*, mivel holmi betöréses lopások révén nagyon jó cimborá volt, nem találta sehol és meg is tudta róla, hogy a betegeskedő ember meghalt. Így hát csak *Kaszás János* volt még hátra, kihez folyamodhatott.

Kaszás János a szomszédos kisközségben, Raádon lakott és éppen egy cimborája volt *Birónak* egy és más tolvajlásból kifolyólag, mint az elhalt *Soós József*. Ehhez ment el tehát *Biró* és addig ígérgetett neki jutalmul száz forintot, addig bujtogatta, ösztökölte, a míg *Kaszás* rá is állt, hogy orozva lelővi *Balázs Józsefet*.

Legalább így ismerte ezt be *Biró József*, mikor letartóztatták és bekísérték a siklósi járásbírószálg börtönébe. Azonban *Kaszás* tagadja, hogy ő volna az orgyilkos. És rá vallott *Biróra*, hogy pénzt ígért neki, száz forintot, hogy csak ölje meg az apósát; de ő nem állt rá erre.

És *Balázs Józsefet* a beszélgetésük utáni este orozva lelőtte valaki. A szívet átfurt golyó azonban megegyez azzal a golyóval, a mit a *Kaszás János*nál talált kéltvetű fegyver egyik csövében találtak — a másik cső töltetlen volt — s a mely fegyvert *Kaszás* beismerése szerint *Öcsényben* lopta *Dömök Pál* ottani lakostól.

*Biró József*re elfogatása után egész csomó lopás derült ki. Így *Csehi* községben egy, *Márfán* kétrédbeli betörést követett el az elhalt *Soós József* társaságában. *Siklóson* pedig *Kirschner Mór* üzletébe tört be s a lopott portékán *Kaszással* megosztzkodtak.

Most mindketten a börtönben várják az orgyilkosságért a törvény bírái által rájuk ki szabandó büntetést.

alatt vergődött akkoriban még a színészet, engedett a sok tanácsnak. Elment Bécsbe énekemesterhez. Tanult is, lett belőle operista és mint ilyen találkoztunk *Jekelfalussyval* *Kolozsvárott* *Havy* társulatánál.

Nagyon természetes, hogy egy ilyen földes urból, habár annak kisebb fajtájából is lett színész, magával hozza az új pályára azt a nemesi büszkeséget, a mely különösen a 48 előtti korbelleket jellemezte.

Igy volt *Jekelfalussy* is. És hozzá, lévén neki örökségül egy földbirtoka, melynek hasznosbéréhez ha havonként az akkori (vidéki) horribilis 250 pengő forint havi gázsit hozzá számítjuk, igazi gavallér szerepet játszhatott *Kolozsvárott*.

Uri passzióját minden módon igyekezett kimutatni. Hátas lovat tartott s azon naponkint fensterparádézott. Livrés inasa vitte utána szerepeit a színházhoz, s az öltöztette az öltözőben. Vendéglőkben, mulató helyeken urasan fizetett. A pincérek marka már előre viszkedett a fényes borralalókra, — szóval játszta az urat, csak egy dolog nem fért a fejébe sehogy.

Rendkívül bántotta őt az különösen, ha a fiatal mágnások társaságában volt, hogy *Salamon Jancsi* bandájának tényezője nem csak, hogy feléje sohasem nyújtotta tényérját; de ha *Jekelfalussy* hasonlóan a többi mulatókhoz zsebéhez nyult — és kivette az erszényét, a cigány demonstrative rögtön elkotródott tényérjával, nehogy véletlenül bele dobjon egy ötöst.

(Vége köv.)

H i r e k.

Pécs, 1899. november 21.

A boldog alperesek.

Az igazságügyminiszter meghatározó előkezeséssel viseltetik az ország összes alperesei irányában: elrendelte, hogy a tárgyalás megkezdése előtt a nevüket nemcsak a tárgyaló bíró szobája előtt, hanem a folyosó minden sarkában, továbbá a bírósági épület udvarán és kapuja előtt az utcán — ki kell kiáltani. Nehogy elmakacsolják őket az ádáz fölperesek! — Reméljük, hogy lesz ennek a rendeletnek fogantója és a bíró urak — ismerve miniszterünknek az alperesek iránt érzett határtalan vonzalmát, ezentul úgy fognak velük bánni, mint a himes tojással. — Legközelebb tehát — úgy hisszük — ilyenforma képe lesz egy járásbírószálg tárgyalásnak.

A szolga (jó és pihegve hallgat).

A bíró (a hivatalszólághoz): Tehát ki kiáltotta mindenféle?

A szolga: Igenis, járásbíró ur . . . (Törülgeti az izzadt homlokát).

A bíró: Mit kiáltott ki?

A szolga: A nevét, kérem . . . Az alperes nevét . . .

A bíró: Szamá! Ezerszer figyelmeztettem már, hogy úgy mondja: alperes ur . . . Tehát *Szabó György* ur nincs sehol?

A szolga: (szomoruan) Nincs . . .

A bíró: A folyosón? A kapu alatt? Az utcán?

A szolga (rázza fejét).

A bíró: Ott sincs?

A szolga (pirulva): Ott sincs . . .

A bíró: Nézte a Mátyásban?

A szolga: Nincs ott . . .

A bíró: A *Bedő*-ben? A *Nicknél*? A *Royal*-ban? A *Kaszinóban*?

A szolga (rázza fejét, mint fent): Rác-városon is kerestem. Tüvé tettem érte az egész határt . . .

A bíró (kétségbeesve): Hol lehet, jó Isten hol lehet?

A fölperes (szomoruan): Kérek makacs-sági ítéletet . . .

A bíró (megnézi az óráját): Nem lehet . . . még csak tizenegy óra . . . Hátha alszik még. (A szolgálához): A lakásán kereste *Szabó* urat?

A szolga (Sóhajtva): Kerestem . . . Az inasa kidobott . . . Rám förmedt, hogy szemtelen, tolakodó vagyok!

A bíró: Bizonyosan beteg a szegény *Szabó* ur! (Ijedten): Csak nem verte föl?

A szolga: Dehogy, kérem! Lábjeggyen mentem a lakására . . .

Az alperes (belép): Jó napot! No, mi baj van már megint?

A bíró (zavartan, mosolyogva dörzsöli a kezét): Egy kis kereset, könyörgöm . . . Egy icipici sommás . . . Potomság . . .

Az alperes (szivarra gyujt): Fene hideg napunk van ma! Mi?

A bíró: Fene hideg . . . Valóban itt a tél.

Az alperes: No urak megyünk sörözni?

A bíró (hebegve): Rögtön, kérem . . . Csak ezt a sommácskát . . . Izé . . . Hehe . . . Bocsánat . . .

Az alperes (nevetve): Igaza! Majd elfelejtettem! (Elolvassa a keresetet). Száz forint . . . Hús-kontó! . . . Marhaság . . . Disznóság . . . Hogy én huskontót fizessek!? Nem vagyok bolond! (A bíróhoz): No ítéletet! Egykettő! (Az ablakhoz lép és pöfékelve gusztálja a sétáló kölygeket.)

A bíró: Felperes keresetével elutasítatik. Fizet ötven forint perköltséget alperesnek. Továbbá nyilvánvalóan alaptalan, maliciózus és hülye keresete miatt megbírságolom 25 frttal (Az alpereshez): Jó lesz így?

Az alperes: No, megjárja . . . Sok strapáciával jár ez az alperési pálya! Minden

gyerekséggért beszaladgálni! . . . És csak 30 évi szolgálat után jár teljes penzió! . . .

A bíró: Valóban hallatlan!

(k. b.)

Napirend 1899. november 22-én.

Naptár: szerda, nov. 22. — Róm. kath.: Cicella. — Prot.: Cicella. — Görög-kel.: (nov. 10.) Oreszt. — Zsidó: Kislev 20. Köny. en. es. — Napkél 7 óra 19 perckor; nyugszik 4 óra 15 perckor. — Holdkél 9 óra 26 perckor este; nyugszik 11 óra 36 perckor délelőtt.

Időjárás. Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: hűvös, száraz idő várható.

Színház: »Gyurkovics Lányok«, Herczegh Ferenc négyfőlvonásos életképe.

— (Kinevezés.) *Báró Fejérvary Imre* dr. főispán *Oberhammer Antal* városi rendőrkapitányt tiszteletbeli főkapitánnyá nevezte ki. *Oberhammer Antal* két éve rendőrkapitány és tűzoltóparancsnok s mindenkor lelkiismeretes és ügybuzgó működése folytán méltán kiérdemelte a tb. főkapitány kitüntető címét! — *Buzás László* dr. mohácsi szolgabíró, ugyancsak a főispán tiszteletbeli főszolgabíróvá nevezte ki.

— (Az „Erzsébet“ fák.) Nehány házon még fekete zászlókat lobogtat a hideg őszi szél, komor színű posztójukat egyre csapkodja a szitáló eső . . . A templomokban, hol tegnap gyászmisét tartottak felejthetlen királynénk emlékére, még nem oszlott szerte a tömjén áhitatra ragadó illata. Ünnepnep volt a tegnapi, gyászünnepe, újra felszakadt a magyar ember szívében a sajgó seb, melyet az emlékezés édesen fájó vigaszával enyhített. Az iskolák s nem egy magános ember »Erzsébet« fákat ültettek a tegnapi emlékünnepen, melyeknek száma hir szerint, meghaladja a százat. Valaki fáradságot vett magának, hogy statisztikába gyűjtse a tegnapi napon kegyeletteljesen elültetett »Erzsébet« fák számát, s amennyire lehetséges volt kiszámította, hogy a tegnapi emlékünnepen száznál több emlékfát ültettek el városunk területén. S ha majd tavasszal, midőn a természet ébresztő harsonájának szavára rügy fakad a fák, lomb disziti a cserjéket, a haza és király szeretet buzdító példái, a kegyelet néma hirdetői s a nemzeti bánat vigaszai lesznek e fák, melyeknek fonnyadt leveleit most könnyárral borítja a hideg őszi eső!

— (Huszonöt éves jubileum.) F. hó 18-án volt huszonöt esztendeje, hogy a »Mohácsi Iparosok Olvasóköre« *Sebők Mihályt* a kör pénztárosává választotta s azóta szakadatlan egymásutánban, kitartó buzgalommal szolgálta a kör érdekeit és ügyeit. Tisztelői impozáns módon adtak kifejezést elismerésüknek, midőn f. hó 18-án este a kör helyiségeiben társas vacsorát rendeztek, a melyen az első tóztot *Jahoda Ede*, a kör ez időszertit elnöke, mondotta az ünnepeltre, átnyujtván neki az érdemeit méltató jegyzőkönyv diszpeldányát, a melyet közkívánatra *Mittler István*, a kör jegyzője fölolvastott. Tóztokat mondottak még: *Dr. Réder ügyvéd*, *Toldy József*, *Erdődy*, a kor volf elnöke, *Szommer Gyula* káplán, *Klombauer Antal* s még számosan. A társaság a késő esteli órákig volt együtt kedélyes hangulatban.

— (Hymen.) *Kristóf Béla* ny. honvédezedes leányát, *Márthát* eljegyezte *Pazár Béla* főgimnáziumi tanár Szegedről.

— **(Erzsébet királyné emlékezete.)** Boldogult királynénk emlékére tegnap a siklósi népiskolában is gyászünnepély tartott. Reggel 8 órakor ünnepi mise volt, melyen a róm. kath. népiskola tanulói szép ünnepi énekeket énekeltek. Istentisztelet után a római kath. iskolában Schmidt Vilmos tanító élénk, színnel ecsetelt lelkes beszédében emlékezett meg az elhunyt Erzsébet királynéről. Több alkalmi vers elszavalása után egy szép gyászénekekkel fejeződött be az ünnepély 9 órakor pedig a polgári iskolában Szerdahelyi Adolf tanár lelkes és igazán szívből jövő érzelmeit tolmácsolta az elhunyt Erzsébet királyné fölötti megemlékező beszédében. Többek közt igen szépen szavalt Weisz Leó IV. o. tanuló, ki Rédey Károly igazgató „Órangyal” című költeményét szavalta el. Az ifjúság énekkara pedig Hesz Károly vezetésével gyászénekeket énekelt. Tíz órakor a Pammer-féle leányiskolában volt ünnepély, hol Pammer Julianna emlékezett meg az elhunyt királynéről. Több leánya szavalata után Szücs Dániel ismét felújította a mult szomorú emlékét s egyszerűsmind köszönetet mondott a tantestület nevében a szép számban megjelent vendégeknek.

— **(Körözött gyilkos.)** A Szolnok melletti „Vörös” pusztán az itatókut mellett a napokban egy női hullát találtak, melynek mellén több késszúrástól eredő seb volt. Miután az asszony zsebeiben készpénzt találtak s ujjairól sem hiányzottak a gyűrűk, valószínű, hogy a gyilkosságot boszúból követte el valaki. Az asszony megölésével egyik rokonát, Sanda Tóth Jánost gyanúsítják, a ki a gyilkosság napján eltávozott hazulról s azóta nem tért oda vissza. Most köröztetik a megszökött embert s a pécsi hatóságot is felkérték a nyomozásra, azonban valószínűtlen, hogy a gyilkos Baranyába vette volna útját. Ha ide találna jönni, majd kellőleg fogadják.

— **(Egy főrabbi jubileuma.)** Mohácson tegnapelőtt ünnepelték dr. Flesch Ármín mohácsi főrabbi lelkészkedésének tízéves jubileumát. Az ünnepelt papnál a zsidó hitközség elnöke, Ehrenfeld Antal vezetése alatt küldöttség tisztelettel, szép emléktárgyat nyújtva át neki. Dr. Flesch megköszönvén az ünnepeltetést, kiemelte, hogy mindig a hazaszeretet lebeg szeméi előtt.

— **(Becsületeabló.)** Tibai Ferencné született Markó Lidia decsi menyecske a napokban Szegzárdról gyalog igyekezett kedves otthonába s a mint Őcsényt elhagyta, a háttárban egy fiatal szántóvető legény szólította meg, hogy nem adná-e el édes csókját? A becsületes asszony fittyet hányva a tolakodónak, tovább sietett, de a szerelmes legény utána iramodva, megragadta és becsületétől akarta megfosztani. Dulakodás közben a menyecske az utszéli árokba esett, mire a vakmerő kezeket oldott. Az utonállót a tisztességében megsértett feljelentette a bíróságnak.

— **(Göndör Sándor.)** Alig lesz ember széles Magyarországon ki ne ismerné ezt a nevet, hiszen különösen a nép gyermekei azok, kik a mint felcseperednek, a tanító nádpálcája alól, minden vágyódásuk abban összpontosul, hogy láthassák a Göndör Sándor, meg a Finum Rózsi történetét. A szóban forgó Göndör Sándor azonban nem valami bariton hangú elkeseredett népszínmű hős, hanem fa-

lusi legény, a ki azzal vonta magára a hatóság figyelmét, hogy gazdájától, Budai János görcsönyi lakostól megszökött s annak egy ezüst óráját elvitte magával emlékül. Most persze keresik.

— **(Vásári tolvajok.)** Mint minden népes országos vásáron, úgy a main is megpróbáltak egypár lopást. Petrác Ivo, személyi sokac csizmát akart lopni egy sátorból, azonban rajtavesztett és a rendőrség vette pártfogásába. Matán István napszámos pedig, a kit nemrég toloncoltak haza mint csavargót, már nagyobb dologra adta a fejét. Egyik laci-konyha mögül egy hordó sört akart elemelni. De neki sem kedvezett a szerencse s most ő is ül.

— **(Bizottsági ülés.)** A város regále-bizottsága folyó hó 23-án (csütörtökön) délután 3 órakor a városházán a polgármesteri helyiségben ülést tart. Ez ülésen intézik el a mult szombatira összehívott, de akkor elmaradt ülésre kitűzött napirendet.

— **(Eltűnt kiskatona.)** A kinek nincs kedve a katonáskodáshoz, ha gyermekkorában akarják is rászoritani, még se szokik hozzá. És akár egy évig van is már mundéban, nem szokik bele, hanem végre is megszökök a gyöngyélet elől. Ezt gyanítják most, hogy ezt tette a pécsi hadapródiskola egyik másodéves növendéke, a ki vasárnap kimenőt kért s azóta nem tért vissza a hadapródiskolába. Eltűnését ma a rendőrségnek is bejelentették; ámbár remélik, hogy a fiu meggondolja magát és visszatér, vagy talán a szüleihez utazott haza Fiuméba, hogy megkérje őket, hogy ne erőltessék a katonaságra, mert neki ugy sincs kedve hozzá.

— **(Lefelé a lejtőn.)** Az éjjel a szigetkülváros egyik elhagyatott utcájában egy nőre talált a rendőrjárát. A nőt Likárovi Teréznek hívják s már többször kitiltották csavargás miatt a városból. Most Bródból tért vissza s a zsebében talált tizenkét krajcáron kívül semmije sincs. Egyelőre a torony alatt adtak neki szállást, míg ismét eltoloncolhatják.

— **(A vadházasságok korlátozása.)** Üdvös rendeletet bocsátott ki a belügyminiszter az ijesztő módon elszaporodott vadházasságok korlátozására. A gyámságról és gondnokságról szóló törvény ama szakaszára támaszkodva, hogy a szülő és gyám tartozik a gondozása alatt levő kiskorú gyermek erkölcsös életének megóvásáról is gondoskodni, elrendelte, hogy az atyának atyai hatalma felfüggesztessék és a gyám ettől a tisztétől elmozdittassék, ha a kiskorú legény vagy leány valakivel vadházasságban él.

— **(Megszűnt járvány.)** Mint értesülünk, a Kémes községben fellépett vörheny járvány megszűnt. A járvány felléptekor bezárt iskolákat is újra megnyitották.

— **(Új fogházfelügyelő.)** A kir. igazságügyminiszter Vilgermei József cs. és kir. 29. számú gyalogezredbeli igazolvánnyal ellátott I. oszt. számvevő altisztet a pécsi kir. törvényszék fogházához fogházfelügyelővé nevezte ki.

— **(Gondozatlan sirboltok.)** A központi temető létesítésével megfognak szünni a többi temetők, melyekre ki is mondták már a harminc évi záros határidőt. Azonban a nagy budaikülvárosi temetőben, melyet 1834-ben nyitottak meg, már ma is igen sok sirbolt van, melyek gondozatlanok és közveszélyes

állapotban vannak, mert vagy a tetejük van behorpadva, vagy a siremlék fenyeget bedőléssel. A tisztí főorvos összeírta ezeket a gondozatlan sírokat, összesen mintegy huszonhetet és a Tanács elrendelte kijavításukat. Azokat azonban, melyek porladó lakóinak hozzátartozóit nem sikerült kipuhatolni, harminc nap alatt el fogják tisztítani és betömetni. Előbb azonban a rendőrség nyilvánosan közlést tesz e sírok névjegyzékét a következőkben: Horváth József hegyháti főbíró, meghalt 1843-ban; Loós Mátyás; Sók Anna; Névtelen; Beck Franciska; Wierer Borbála; két olvashatlan írású sírkő; Komora József; Puszka Flóris; Schmalzer György; Rupperger Rozália, Windisch János György, meghalt 1839-ben; Spiesz György; Turkolka Rozália; Schratz János; Ratkovics József; Munchardt Tamás és Gráger Gabriella. Ez elhaltak hozzátartozóit felhívja a rendőrség, hogy tizenöt nap alatt jelentkezzenek a korhadt sirboltok helyreállítására végett.

— **(Tűz.)** Pellérd közelében — mint értesülünk — az elmúlt éjjel tűz volt, melyet azonban sikerült mielőbb eloltani. A tűz a vasuti órház mögötti sertésólon támadt s nem sokára átterjedt a mellette levő rakás kukoricaszárra is, azonban a vasuti ór észrevette a veszedelmet s még mielőtt tova terjedhetett volna a tűz, néhány vödör vízzel agyonlocsolta a lángokat. A tűz keletkezésének okát a megindított vizsgálat fogja kideríteni.

— **(Esküvők.)** Mihalik Gyula kaposvári főgimnáziumi tanár november 18-án tartotta esküvőjét Ujházi (Laufer) Lidikével, a vidéki színpad egyik ügyes szubrettjével a VI. ker. anyakönyvvezetőségénél. Tanúk voltak: Hornyánszky Gyula dr. tanár és Krecsányi Kálmán rendőrkapitány. — Fischer Henrik, pécsi könyvkereskedő, tegnap délután házasságot kötött Rosinger Máriaival, Rosinger Ferenc szófiai lakos leányával. Tanúk voltak Tróber Aladár dr. főjegyző és Zeis József, mohács-pécsi vasuti forgalmi főnök.

— **(Beverték a fejét.)** Egy különben csendes ember lett a napokban a sör áldozata. Nem szokott mulatni, egyszer rügött csak ki a hámból és — akkor is megjárta.

Fischl Ferenc a hegyháti járásból, Bodolyáról jött be Pécsre a vásárra. A Korona vendéglőben szállt meg, ahol több tőttsi emberrel találkozáván, vidáman sörözgetett. Fischl azelőtt Tőttsön volt korcsmáros és most annak az öröme, hogy régi jó ismerőseivel találkozott — mulatott. Javában danolt, mikor Bozsánovits Ivó magyar-peterdi lakos a korcsmába jött és odakiáltotta Fischl Ferencnek:

— Nem vagy egyedül, ne danolj!

Szót szó követett, minek az lett a vége, hogy egy sörös kancsót vágott Bozsánovits Fischl fejéhez, úgy hogy a kancsó ezer darabra törött és a szegény mulatozónak össze-vissza vagdalta a fejét. Fischl azonnal a kórházba szállították, ahol úgy kellett összevarrni a fejét. Bozsánovits idejekorán megugrott, már letartóztatni nem lehetett. Az ügyet áttették az ügyészséghez.

— **(Országos vásárunk)** mai második napja is igen népes volt. Az állatvásáron különösen a sertésfelhajtás volt nagy; ezenkívül a vágásra szánt tinók és ökrök voltak nagyobb számban. Ez utóbiakat különösen bécsi és laibachi kereskedők vásárolták. Sertés-

vásárunkon az árak olcsók voltak, mivel a nagy felhajtás mellett lanyha kereslet mutatkozott. Lovat közepes számban hajtottak föl. Átirás ezer darabon felül eszközöltetett, közötté 200 uj állatjárat állított ki.

— **(Uj anyakönyvvezetők.)** A belügyminisztérium vezetésével megbízott m. kir. miniszterelnök Baranya vármegyében a kémesi anyakönyvi kerületbe anyakönyvvezetővé *Schwarzer* Aladár körjegyzőt, továbbá anyakönyvvezetőhelyettesekké a somogyi kerületbe *Rónaky* Elemér segédjegyzőt, a maisiba pedig *Burgert* Tamás segédjegyzőt nevezte ki és valamennyit a házassági anyakönyv vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta.

— **(A furulya.)** *Németh* József bántaszéki juhásznak volt egy kedves furulyája, melyből oly bővös nótákat tudott elővarázsolni, hogy hangjaira a nyáj is vigabban legelt. Erre a varázsfurulyára fájt a foga *Illés* Ádám alsónyéki gulyásnak, a ki — mivel szép szerével meg nem szerezhette — elvitte tiz körmével. A meglopott juhász feljelentette a tolvajt a csendőrségnél s ez meg is találta *Illés*nél a furulyát.

— **(Ártatlanul elpáholva.)** Három fiatal ember a tegnap délutánt azzal ütötte agyon, hogy kirándultak az egyik közeli állomásra és mulatságot szereztek maguknak azzal, hogy az állomási vendéglős fiatal feleségének kezdtek tüzzel-hévvvel udvarolni. Természetesen mikor már megtudták az asszonykától, hogy a férje-ura nincs otthon. Szerelmi vallomásaikkal ugylátszik áthágták a

gavallérok a megengedett határt, kissé erősebb kifejezésekkel éltek, mint a minő a szalonokban uralkodik és az eredmény az lett, hogy a vendéglősné elkezdett sirni, mert a tüzes udvarlók vakmerőségében nem volt irgalom.

A mikor ugyanis látták, hogy szép szerével ugyanis nem boldogulnak, a jobbik és hatásosabbnak vélt tulajdonait keresték elő és még vakmerőbben viselkedtek. A mulatságot eléggé sikerültnek találta a három ur, mert hisz megrikatott egy védtelen, naiv asszonykát.

A megbántott asszony kétségbeesetten várta haza urát, a ki este érkezett csak meg. A legelső volt, hogy elmondja neki, mi történt vele tegnap délután. A férj dult-fult haragjában és ha a három ur hirtelen előtte temett volna, aligha maradt volna egyetlen ép csontjuk is. Ma reggel be is jött a megtemett vendéglős a városba. A felesége leírta, hogy nézett ki a három gavallér.

Kereste őket mindenfelé, de hiába, nagy a város, nem olyan könnyű itt három ifurat kiválasztani. És a vendéglős még dühösebb lett. Egyszerre csak egy vezna, álmos képű fiatalember temett előtte, a kire nagyon is ráillett a leírás. Nem igen sokat teketóriázott a vendéglős uram és ott, a hol szemben találta, a Széchenyi-tér kellős közepén úgy temtette képen a fiatal urat, hogy menten előntötte arcát a vér.

— Hát maga volt az egyik, ki a feleségemet megbántotta?

Csak ennyit mondott és megfogta a fiatal embert és cipelte. Ez nem igen állt ellen, mert ugyis hiába lett volna.

— Elmegyünk a rendőrségre!

Ezt akarta ép a pofonütött fiatalember is, a kinek halovány sejtelve sem volt arról,

mivel érdemelte ki azt az alapos ütést. A rendőrségnél a fiatalember ártatlansága a kalandban teljesen kiderült. Egész délután a kávéházban ült és kibicelt. Egyébként soha sem szokott mulatságból kirándulni, mert ő csak egy szegény biztosítási akvizitőr. A dühöngő vendéglős egyszerűen odább akart állani, még csak bocsánatot sem kért a tévedésért. De ekkor állt csak elő az ártatlanul megsértett akvizitőr, hogy nem oda Buda, ilyen könnyű szerrel nem lehet kiszabadulni a csávából.

És a vendéglős ur leszurkolt három ropogós tizest a pofonvert fiatalember kezébe és most tán még nagyobb dühvel keresi a három gavallért, ha ugyan még ezután sem ment el a kedve a kereséstől.

— **(Vér az utcán.)** Cimnek elég hatásos, igaznak is igaz, azonban szerencsére nem valami gyilkos merénylet története ez, hanem olyan dolog, mely ismét csak azt bizonyítja, hogy nálunk mennyire ki van fejlődve a köztisztaság s mily nagy ama bizonyos urak figyelme, kiknek a rendre felügyelni volna kivatásuk. Az történt ugyanis, — hogy a lakosság nem kis rémületére ma reggel valószínűleg vértenger folyt végig a Makár-utcán a vízfolyásban, s mintha csak az a bizonyos vörös tenger lenne, kellő méltósággal folyt lefelé. A járó-kelők suttogva dugták össze fejeiket, s aztán rémülten rebesgették azt az óriási családi drámát mely az éjjel történt s melynek következménye ez a tovább hőmpölygő vérfürdő. Beszéltek egy *Othello* hajlamu csizmadiáról, valami kikapós menyecskéről, husba dőött dikicsről s ki tudja miféle rém dolgokat. Lapunk egyik szemfülese ész-

NEGYVENHARMADIK FEJEZET.

Eközben *Lydia* szállodai szobájában az íróasztal mellett ült s a következő sorokat vetette papírra:

Kedves Bill!

Hogy *Glimm* Gertrudból nagy művésznő lett, azt már tegnap tudattam veled. Most még valami megjegyzést akarok ahhoz fűzni. Angyal ez a leány, a környezete úgy tiszteli, mint valami szentet.

Eltépte boszusan a papirost. Nem, az nem megy így. Uj lapot vett elő és írta:

Kedves Bill!

Felkerestem; beszéltem vele. Szébb, mint valaha. Nemcsak nagy művésznő, hanem angyaltiszta nő is.

Nagyon haragszik azonban rád, nem engedte meg, hogy a nevében üdvözljelek, de kipirult az arca a neved hallatára. Azt már irtam, hogy még nem ment férjhez. Különbben első kérdése az volt, hogy te nem nősültél-e még meg?

Ime mindössze ez a megfigyelésem eredménye.

Üdvözl: *Lydia*.

A levelet *Lydia* azonnal a postára küldte.

Gertrud feltette magában, hogy kerülni fogja *Lydiát*. Azonban a szándéka sohasem sikerült. Sokkal gyöngébb volt az ő akaratereje és sokkal szilárdabb *Lydia* elhatározása és így gyakran találkoztak.

*Bill*ről nem beszéltek többé és ez nagyon megnyugtatta őt. Elvégre — gondolta magában — sokkal jobban

hogy az ő egyszerű nevének említése milyen hatással volt a hirneves művésznőre.

— Ön sohasem beszélt róla — mondta szárazan *Gertrud* — és hogy van az, hogy mégis önt kérte meg, hogy tudakozódjék utánam?

— Ez még hozzá kimerítő felvilágosítást óhajt.

Lydia figyelmét nem kerülte el, hogy *Bill* nevének említésekor *Gertrud* elhalványult.

— Milyen anyagi körülmények között él most? Valamikor rosszra fordult a sorsa — kérdezte közönyös hangon *Gertrud*.

— Fényesen megy a dolga.

Láthatólag kellemetlenül érintette ez a hír. *Lydia* eltalálta gondolatait.

— Voltaképen azt akartam mondani, hogy zöldágra vergődött. Ugy-e bár tudja, hogy jóformán garas nélkül ért Amerikába?

Gertrud igenlőleg bólintott.

— És még hozzá milyen nemtörődomséggel látott a munkához. A legjobb üzleteket vállvonogatva szalasztotta el. Gazdag házasságról hallani sem akart. Éppenséggel nem való volt kereskedőnek; irodába sem mehetett, mert belebetegedett az aktákba. Ekkor egy szép napon beszélni hallott egy új gyémánttelepről, mely *Peruban* van. Túlságosan csábító nem volt éppen ez a kalandos mesterség, az éghajlat gyilkos, a kilátások nagyon silányak a kalandorok nagy tömkelegében. Valósággal a gallérjánál tartottam vissza, de mégis halálos elszántsággal belevetette magát a küzdelembe. Már azt hittem, hogy elpusztult, mikor az év tavaszán találkoztam vele

revette a dolgot, s szenzáció reményében nyomon követte a már időközben halványodó vértengert, s ime! rájött, hogy a kora reggeli órákban borzalmas gyilkosság történt, s midőn lapunk szemfülese oda érkezett, a tettes vad kegyetlenséggel éppen a bőrét nyuzta áldozatának. Azonban furcsa a dologban az, hogy kegyetlen tetteért felelősségre sem lehet vonni a gyilkost, mert az áldozat — egy jól meghízott sertés volt. Igen! Disznóölés volt, s annak látható nyomai folytak végig a vízfolyáson, ejtették rémületbe a járőkeket. Többet nem mondunk ez esetről, vonja le belőle a konzekvenciákat — a rendőrség.

— (A pálinka.) Kolompár Helén cigányasszony nagy botrányt okozott a mai országos vásáron. Úgy látszik, sok pálinkát szedett be reggelire s attól támadt olyan jókedve, hogy nemcsak a róka-táncot, de holmi orfeumba való hastáncot is eljárat a nézőközönsége előtt. Végre a rendőrség közbelépett és a vállalkozó szellemű hölgyet bevitték a torony alá.

— (Rövid az élet.) J. Holl Schooling szerint van egy régi szabály, a melylyel minden 12—90 éves kor között élő embernek a még hátralevő éveit ki lehet számítani. Az életkor éveinek számát ugyanis le kell vonniuk a 86-ból, a maradékot elosztjuk kettővel s a fennmaradt szám adja meg a még hátralevő évek számát. Ezt a régi szabályt De Moivre híres francia matematikus találta ki. Scholing grafikai táblázatot is készített, a melyek egyike azt jelöli, hogy milyen lehetőség van arra, hogy a férfi jelenlegi korán túl

még egy évig éljen. Születésekor ez a lehetőség olyan, mint az 5-nek az 1-hez való aránya, öt éves korában mint 119, tizedik évében 512, tizenötödik évében mint 347, husz éves korában mint 207, a huszonötödikben mint 97, negyven éves korában mint 78, az 1-hez stb. Scholing számításai alapján állítja, hogy ezer hatvanéves egyén közül 599 túléli a hetvenet, 120 a nyolcvanot és 17 a kilencvenet, cégre 1000 kilencven éves ember közül csak négy éri el a századik évet. A hatvan éves emberek tíz évi továbbélésének valószínűsége egy hatod. Hát érdemes sokáig élni, ha az embernek annyi számítás kell tenni, hogy meddig éljen?

— (Új egyenruhák.) Ne méltóztassék megijedni jámbor olvasó, nem Krieghammer hadügyminiszter okvetetlenkedéséről van szó, aki mindig új és újabb egyenruhákat és fegyvereket talál ki hadseregünk részére, mert most nem a katonaság, hanem csupán a hordárok egyenruhájáról lesz szó. Azok a derék emberek, akik éppen oly egykedvűen, de szigorú pontossággal kézbesítik valamely illatos boudoir bájos lakójának azt a bizonyos rózsaszínű levélkét, mint a milyen pontosan csapják zálogba a megszorult ifiurak ezüst vagy arany óráit, vérszemet kapva a pesti kollégák szervezkedésén most a vidéken is rendezni óhajtják az egyenruha kérdést. Hir szerint nálunk is megindult már a hordárok egyenruha mozgalma, s valószínű, hogy nemsokára a tervszerű kék s a »hordár« helyett »Közszolga« felirattal ellátott sapkákban, sötét kék zubbonyokban fognak megjelenni »a Standon«, a számukat pedig ezentúl nem a sapkán, hanem »distinkció« gyanánt a zubbony galléron fog-

ják viselni. Tehát bátran elmondhatjuk, hogy hódít az uniformis!

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetei

1899. november 21. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = mm. 67.5 (emelkedő).
Hőmérsék = 3.1 °C

» maximuma: 4.9 °C
» minimuma: 2.7 °C

Párányomás: 4.8 mm.

Relatív nedvesség: 84%.

Felhőzet: 12% Cum. Str. N. W.

Szélirány s erő: N. W. 2.

Csapadék 24 órai: 0.1 mm. ●

Felhős, szeles, csemergő idő várható.

Dr. Czirer.

Művészet, irodalom.

○ A király házasodik. A modern magyar történeti vígjátékok legjobbika Tóth Kálmán örökbecsű műve, »A király házasodik« került tegnap este színre. Ifjúsági előadás volt s a helyárok leszállítottak. Az egész színpadon az általános szerepnemtudás uralkodott és a sugónak ugyancsak fárasztóan sok dolga akadt. A nézőtérén pedig előkelő közönséget láttunk és egy zsufolt karzatot, de az ifjúság, — hol volt az ifjúság? Pedig Tiszay direktornak csak hálával tartozunk, hogy Pécssett leszállított helyárok mellett az ifjúság hasznára, művelődésére bevezette az ifjúsági előadásokat. Már pedig ez a klasszikus magyar vígjáték, melynek tárgya nemzetünk történelmének fénykorából, Nagy Lajos korából van merítve, megérdemelné, hogy az ifjúság tömegesebben nézze végig. De tegnap este talán jobb is volt, hogy nem jöttek el a színházba,

New-Yorkban, Képzeld csak, a szerencsés kópé milliomos lett.

— Megnősült? — kérdé Gertrud.

Lydia nyelvén volt a válasz; Hiszen éppen azt akarta öntől megtudni, hogy férjhez ment-e már, de idejekorán elharapta a szót s egyszerűen csak ennyit mondott:

— Még nem, habár New-Kork legszebb lányai kacsingatnak rá. Megengedi, hogy az üdvözlét átadjam? Nagyon melegen érdeklődött ön iránt.

— Mire volna ez jó — felelte ridegen Gertrud. Mi már évek óta hirt sem hallottunk egymásról. Megvallom hogy ilyen hosszú idő után különösnek is tartom az érdeklődését.

— Ahogy jónak gondolja — felelte Lydia. Hanem arra kérem, hogy az ellenszenvét, amit bátyám iránt érez, ne terjessze ki rám is. Ugy-e megengedi, hogy másszor is meglátogassam. Ha kedves akar lenni, jöjjön el hozzám holnap reggelire.

— Nem igen megyek el hazulról — tért ki a meghívás elől Gertrud. A séta és szórakozás feltart a munkában. — Végre mégis beleegyezett.

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET.

Gertrud egyedül maradt. Feledni akarta az elmúlt perceket, de a szíve nem derült ki újra. Lydia a múlt idők kísértetét hozta magával. A rég szunnyadó érzések életre keltek. A honvágy. A régi szerelem. A bűnbánás. A szégyen. Az öröme meghalt.

Azt hitte, hogy már egészen leszámolt a multtal és senki, semmi sem tudna többé hidat verni a jelen és a mult közé.

Most már csak egy út maradt előtte, amelyen felémelt fővel haladhat előre és ez: a dicsőség országútja. Bátran, elszántan lépett rá. Szórakozása a jótékony volt, vezeklése a nehéz munka.

Az ablakhoz ment, hogy a kert balzsamos illata feleje szálljon.

»Hiába tudakozódik utánam — mondta magában — mi már mindörökre elszakadtunk egymástól. Magam teremtettem magamnak jövődöt és meg is vagyok a sorsommal elégedve. Ha majd megtudja, hogy nem nélkülözök, bizonyára megnyugszik a megváltozhatatlanban s meg-nősül. Igen, majd csak talál magához való nőt, aki gyermekekkel ajándékozza meg, édesarcu, göndörfürtű gyermekekkel, akik majd hozzája hasonlitanak . . .«

A homloka kiverejtékezett. »És ha elem lépne és azt mondaná: Gertrud, édes Gertrudom, eljöttem, hogy mátkámmá tegyelek, ezért az édes pillanatért dolgoztam, küzdöttem, imádkoztam, akarsz-e az enyém lenni? — hű maradtál-e hozzám? — mit felelnék neki, mit felelhetnék?«

Zokogva borult az ágyra. Egész testét megremegettette a nagy sirás.

»Ez nagy szerencsétlenség volna mindkettőnkre, nagy szerencsétlenség!« ismételte fájdalmasan sóhajtván.

mert a színészek nem tudták a szerepeiket, folyton a sugót lehetett hallani, már pedig a példa, különösen a rossz példa ragadós és a fiatal nemzedék másnap az iskola padsoraiban bizonyára a lecke-felelésekor csak a sugóra hallgatott volna. Hasonló szellemű darabok nagyobb buzgalmat és a szerepek tökéletesebb tudását igénylik.

Nagy Lajos szerepét *Könyves Jenő* töltötte be. Hévvvel játszotta meg és alakította Magyarország legdicsebb uralkodóját. Méltóságteljes fejedelem volt, nagy volt szerelmében, példánykép volt anyja iránti szeretetében és vitéz volt, mint egy királyhoz illik, a ki elmondhatja magáról, hogy ő tette Magyarországot oly nagygyá, hogy három tenger mosta partjait. *Könyves Jenő* tegnap újabb bizonyítékát adta nem csekély drámai tehetségének *Hadrik Anna*, *Erzsébetet*, a bájos *Banilát* adta. Mint a boszniai bán leánya fényes tolettében tündökölt, a melylyel méltán beillett a fényes királyi udvar keretébe. Igéző volt megjelenése, minden szava, minden mozdulata újabb tanúságát adta szép tehetségének. Különösen elragadóan játszotta meg azt a jelenetet, mikor szerelme tárgyát, Nagy Lajost, a magyarok királyát művészi lélekkel márványba véste s mikor mindez az udvar tudomására jutott, az anyakirályné keblére ölelte, Nagy Lajos pedig örök hűséget esküdött *Banilának*. *Bakó László* *Kont Miklós*, a Velence elleni hadak fővezérének kicsiny szerepében láttuk. Igazi harcra-termett magyar vezér volt, a ki kardjával szerez dicsőséget a magyar népnek. Nagy páthosszal, ifju hévvvel játszotta meg *Kont Miklóst* és rövid jelenete után hangos tapsorkánnal jutalmazta meg közönségünk a művészt. *Jeszenszky Irén Flóra* olasz hercegnő szerepében előkelő megjelenéssel adta a tettetett szerelme, a nagyravágyó nőt, a ki képes lett volna az egész nemzetet a római császárral háboruba keverni, csak hogy Velencével béke köttessék és ő ülhesen Magyarország trónjára mint királyné. *Nádasy József* kiskopjai, nagykopjai *Kopjay Imre* szerepében kabinetalakítást produkált. Sokat várhatunk még *Nádasytól*, a ki legtörekvőbb színészeink közé tartozik. Jókat mulatott rajta közönségünk és állandó derűtséget varázsolt játékával a nézőterre. Veszpréminé *Agh Ilona* méltóságteljes alakítást produkált *Róbert Károly* özvegye, az anyakirályné szerepében. *Bátosi* a boszniai bán szerepében főrangú személyhez illő játékot produkált. *Magnifikus Balbó* és *Doctissimus Frater Guitó* szerepeiben *Németh Janos* és *Sarlai* szerezték a publikumnak sok derült pillanatot. Igazi udvarnokok voltak a maguk kétszínűségében, a kik armánykodásukkal és álnok mivoltukkal sokszor országokat juttatnak a züllés útjára és döntenek oknélküli háboruba, csak hogy magasabb polcokra vergődjenek és rút céljaikat elérhessék. *Sarlay* nál csak az a hiba, hogy mindig tulságosan maszkirozza magát.

Tóth Kálmánnak ezt a kitünő darabját rosszul adni nem is lehet, csak a szereputást méltóztassanak kissé komolyabban venni. (Np.)

○ **Szabó Erzsike** vendégfellepte. A közönség érdeklődéssel néz a holnap esti előadás elé, mert a *Gyurkovics Lányokban Szabó Erzsike* fog fellépni *Mici* szerepében. Midőn a »Dolovai nábob leányá«-ban bemutatkozott, már akkor megkedvelték, holnap pedig szerződési célból fog fellépni.

○ **A színészegyesület** igazgatótanácsa a jövő hó 5-én, kedden délután 3 órakor tartja ez évben utolsó ülését, amelyre a vidéki tanácsosok közül *Tiszay Dezsőt* is behívták. Ezen a tanácsülésen igen fontos ügyek kerülnek tárgyalás alá, amennyiben a nyugdíjügyek is sorra kerülnek. Ekkor állapítják meg a nyugdíjbizottság ülésének határnapját is.

Folyó sz. 55. Idénybérlet 55. sz. Páratlan bérlet.

Nemzeti Színház.

Szerda, 1899. november 22-én.

Szabó Erzsike felléptével

Gyurkovics leányok.

Életkép 4 szakaszban. Irta Hercegh.

SZEMÉLYEK:

Radványi Horkay	Bátosi Könyves	Sándorfi Gida	Delli Nádasy
Gyurkovicsné Katalin	V. Ágh Hadrik	Semsey Jankó	Sebestyén Sarlay
Mici	Szabó		

Csütörtök, nov. 23-án

B. A. L. E. K.

Törvénykezés.

§ **Emberélet egy krajcár miatt.** A könnyen hevülő sokac népség között történt meg ez a szomorú eset *Vorgics Vinkó* kassádi lakos állt a kir.-törvényszék előtt szándékos emberölés büntetével vádolva. Folyó évi szeptember 10-én Kássádon többen mulattak és kártyáztak *Mayer Jakab* korcsmájában. *Vorgics Vinkó* is, ott volt *Lámos Zsifkóval* és többekkel. Kártyázás közben *Vorgics Vinkó* gibicelt és 1 krajcárt tett le fogadásképpen az asztalra. *Lámos* incselkedett vele és a krajcárt eltette. Hogy a verekedést, a mi a krajcár miatt keletkezett *Ruszics Sztipó* megszüntesse, adott egy krajcárt *Vorgicsnak*, de *Lámos* ezt a krajcárt is eltette. Szó szót követett és a felek ismét összeveszték. A veszekedés hevében *Vorgics* pofon ütötte *Lámos*at, *Lámos* pedig visszaadta a nyakleveleseket. *Lámos* kést rántott elő, mire *Vorgics* felkapott egy padot és azzal *Lámos*at kitolta a korcsmából. *Lámos* azonban többet magával visszavitt és *Ruszics Sztipó* s *Horváth Markó* segítségével úgy elverték *Vorgics*ot, hogy az 8 napon belül gyógyuló testi sértést kapott. *Vorgics* is oly dühös lett, hogy önmagáról megfélekedve, a következményekkel nem törődve, elhatározta, hogy a sértésért véres bosszút vesz. Haza ment és két csövű vadász fegyverét golyóra töltve magával vitte. A korcsma kerítésénél kihívta *Lámos*ékat, de azok ellenkeztek és hívták be. *Vorgics* ekkor a korcsma ajtajában megállt, jobb lábával előre lépett és puskacső távolból *Lámosra* lött. A szerencsétlen embert szemén találta a golyó, a fültöve mellett jött ki a koponyájából és egész fejét összeszagatta úgy, hogy a halál nyomban beállt. *Vorgics* tettét beismerte, de azt állítja, hogy csak találmásra lött és nem volt célja *Lámos*at megölni. A pécsi kir. törvényszék szándékos emberölés büntetében bűnösnek mondotta ki *Vorgics*ot és négy évi fegyházra ítélte, köteles ezenkívül 400 forintot fizetni, mely összeg a meggyilkolt *Lámos Zsifkó* özvegyét és árváját illeti. Ugy az ügyész, mint a vádlott megfellebbezték a törvényszék ítéletét.

§ **Hivataliszolga kerestetik.** A pécsi kir. törvényszék területén levő dárdai járásbírósnál egy hivataliszolgai állás van üresedésben. Pályázati kérvények január hó 3-ig adandók be a pécsi kir. törvényszék elnökéhez.

§ **A barátság netovábbja.** *Schönfeld József* és *Rohrer János* a *Zsolnay-téle* majolika gyár tisztviselői voltak. Előbbi könyvvezetői, utóbbi pedig pénzeszedői teendőket végzett s a lehető legvastagabb barátság allott fenn közöttük, mely odáig fejlődött, hogyha az egyik sikkasztott, sikkasztott a másik is, csak hogy barátja pénztári hiányát elpalástolhassa. *Rohrer* azonban egy napon cserben hagyta kegyeres pajtását, nagyon sokat sikkasztott és Amerikába szökött. *Schönfeld* első ijedségében eleinte tanácstalanul töprengett, hogy mitevő legyen, végre is elövette jobbik esztét, ő is sikkasztott és Párisba szökött, a honnan vissza-

hozta s mivel a gyáros másfélezer forintra becsüli kárát, *Schönfeld* három esztendei börtönt kapott. A budapesti királyi tábla azonban kegyelmesebb volt s az önfeláldozó barát büntetését egy esztendőre szállította le.

§ **Csöd.** A kaposvári törvényszék *Naubauer Henrik*, somogy-karádi kereskedő ellen a csődöt elrendelte. Csödbiztos *Galamb Zoltán*, törvényszéki bíró; tömeggondnok dr. *Obetko Károly* kaposvári, helyettese dr. *Politzer Ignác* tabi ügyvéd. Igénybejelentési határidő december 30.; felszámolási határnap január 16-dika.

§ **Gondnokság alá helyezés.** A szegvárdi kir. törvényszék közhírré teszi, hogy *Nerstrock Menyhért* szül. *Schalb Katalin* mázai lakos, mint elmebeteg gondnokság alá helyeztetett.

Bűnügyi tárgyalások jegyzéke a pécsi kir. törvényszéknél.

1899. évi november hó 22-én.

- 8748. Pfaff Ádám ellen lopás miatt.
- 8613. Fülöp Jakab és neje ellen sikkasztás miatt.
- 8747. Kovács Anna és társa ellen csalás miatt.
- 8651. Czimber Antal ellen lopás kísérlete miatt.

1899. évi november hó 24-én.

- 8749. Sára István ellen csalás miatt.
- 8750. Müller Gyula és társai ellen sikkasztás miatt.
- 8709. Deli Anna és társai ellen méhmagzat elhajtás miatt.
- 8828. Bolsy János (Fekete) és társai ellen súlyos testi sértés miatt.

— **Az előfizetési díjakkal hátralékban levő t. előfizetőinket** hátralékaik mielőbbi szives beküldésére kéri a kiadóhivatal.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése nov. hó 21-én. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén a horvát egyezményről *Komjáthy Béla* kifejtette a függetlenségi párt álláspontját. A javaslatot — **ugy-mond** — nem fogadhatja el.

Lukács László pénzügyminiszter feleli, hogy a javaslat nincs a kvótával összefüggésben. Egyszerű meghosszabbítása a mostani állapotnak.

A javaslatot erre általánosságban elfogadták.

A részletes tárgyalásnál *Polónyi Géza* szólásra provokálta *Cseh Ervin* horvát minisztert, ki kijelentette, hogy eddigi főispáni működése is dokumentálja magyar érzelmeit. Védi a horvát többséget, kik jó magyarok és jó horvátok. Nem kell mindig a tulzókat nézni.

Ezután a javaslat részleteit is letárgyalták.

Most hirtelen vihar tört ki. Az elnök szólt:

— A napirend ki van merítve!

Erre a szélsőbalon kiáltások hangzottak:

— Hát a jelentések?!

Perczel Dezső elnök: Nincs több jelentés.

Bartha Ödön a napirendhez kér szót. A szélsőbal zajos helyeslésében rámutat a ki-nyomtatott napirendre, hogy a harmadik pont: »Jelentések.« Mindenki tudja, hogy a kvóta-

jelentésekről van szó; mely ha elmarad, tessék megindokolni.

Hosszan tartó zaj után Polónyi Géza békítőleg lép fel. Mindenki tudja, hogy a kvótabizottságok új tárgyalást kezdenek. Jelentse ezt be nyíltan az elnök s vége lesz az elégedetlenségnek.

Thaly Kálmán:

— Ne instruáld az elnököt!

Polónyi Géza:

— Kérlek, én országgyűlési képviselő vagyok; céloom a béke s nem zavargás csinálása!

Hosszan tartó derűtséget okozott ez a kijelentés. Nyegre László jegyző kijelenti, hogy multkor ő vezette a jegyzőkönyvet. Tallián elnöktől meg is kérdezte, hogy miféle jelentések azok, melyek a jövő ülés napirendjére kitűzetnek. Tallián azt felelte, hogy »esetleges jelentések.« Ő maga saját iniciatívájára tette oda, hogy: »jelentések.«

Nagy zajban hallatszik erre:

— Ez hamisítás!

Hosszas zajban több felszólalás volt. Végre az elnök beszéde után a vihar elcsitult. Az elnök proponálja, hogy holnap ne legyen ülés.

Bartha Ödön kérdi: miért ne legyen? Mi akadály van? Őszinte választ kér Szélltől.

Széll Kálmán kijelenti, hogy az osztrák kormány újabb kvótabizottsági tárgyalást ajánlott s ezt elfogadták.

— Nagy kegy! kiáltották közbe.

Széll folytatja, hogy ki merné a felelősséget elvállalni, hogy a kérést megtagadja? Ha megegyezés nem történik, reméli, hogy csütörtökön beterjeszthetik a kvótabizottság jelentését.

Az ülés erre tovább folyt.

TÁVIRATOK.

— Újabb kvóta-tárgyalás.

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A kvóta-bizottság mai ülésén Széll Kálmán miniszterelnök bejelentette, hogy az osztrák bizottság a tegnapi ülésen azt az óhaját fejezte ki, hogy újból tárgyal a magyar bizottsággal. A bizottság ezt elfogadta és értesítették az osztrákokat, hogy mielőbb jöjjenek Budapestre. Holnap már meg is kezdődnek az újabb tanácskozások.

— Ladysmith elestét megcáfolják. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Londonból megcáfolják a hirt, hogy Ladysmithet a búrok bevették volna.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENCZ
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Német nevelőnő

egy-két nagyobb gyermek mellé; 20 éves művelt leány, beszél olaszul és magyarul is — az elemi oktatást végezheti, szerény feltételek mellett azonnal állást keres. —

Ajánlatok

Kroschl J. Kozma-puszta, posta-Kutas
küldendők.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Egy teljesen felszerelt és berendezett

jó pincze

800 hect. hordóval bérbeadandó.

Bővebbet a kiadóhivatalban.

11465. sz.

Tkvi. 1899.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telekvi hatóság közhirrre teszi, hogy Szabó Ferencz és nejeinek végrehajthatóknak, Mészáros Vince végrehajtást szenvedő elleni birtokközösség megszüntetése és járulékai iránti ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíró

területén lévő, Lothárd község határában fekvő s a lothárdi 38 sz. betétben I. 1—2. sorsz. 10—11 hrsz. a. felvett kert, lakház (malom) és udvarra 431 forint becsárban mint kikiáltási árban az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1900. évi január hó 15-ik napján d. e. 9 órakor Lothárd község bíróságában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 43 forint 10 krajcárt készpénzben, vagy az 1881. novemb. 1-én 3333. sz. a. kelt I. M. rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezeihez letenni, avagy az 1881: LX. t.-cz. 176. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át szolgáltatni.

Kelt Pécsen, a kir. törvényszék, mint tkkvi hatóságnál, 1899. évi nov. hó 5-ik napján.

Göbel,

kir. tszéki bíró.

KATHREINER-FÉLE
Kneipp
maláta kávé.

Nagy mama nekem is!

Évek óta kitűnő pótléknak bizonyult a babkávéhoz. — Ideg-, szív- és gyomor bajoknál, vérszegénységnél orvosilag ajánlva. Legkedveltebb kávéital a családok százezereinél.